

grebers Udbredelse, at man kan arbejde derimod, og Ministeriet har ogsaa, forsaavidt Forholdene have tilladt det, ladet sig det være magtpaaliggende at fremkalde en saadan Virksomhed. Man har saaledes ved Besættelsen af Præstefald i de Egne, hvor Secterne have grebet meest om sig, bestræbt sig for at ansætte saadanne Geistlige, om hvem man maatte forudsætte, at de vare bejalede af Iver for det Sande, og dermed forenede fornøden Klogskab i Bekæmpelsen af Secterne. Men man har ikke fundet sig foranlediget til at udstede nogen almindelig Instrux for Geistligheden om, hvorledes den i de foresaldende Tilfælde skulde forholde sig. Det er Noget, der maa overlades til pastoral Klogskab, de enkelte Præsters Conduite, som i saa Henseende kunde raadføre sig med deres Provster og Biskopper. Dersom Noget troer, at man burde gaae videre end til det her Anførte, og seer sig istand til at gjøre Forslag til en Virksomhed, som kunde bære gode Frugter, vil et saadant Forslag være saavel Kirkes og Underviisningsministeriet som den øvrige Regjering meget kjærkomment, men det er vistnok en overordentlig vanskelig Op-gave at løse.

Fischer: Jeg troer, man maa være den ærede Interpellant megen Tak skyldig, fordi han har bragt denne Sag paa Bane. Den Omstændighed, som han anførte, at saamange af Mormonerne drage bort fra vort Fædreland til et fremmed Land, som de ikke kunne kjende, tyder efter min Formening paa, at der dog er nogen Alvor i denne Mormonisme, tyder hen paa, at man maa tage sig iagt for, hvad der virkelig er Fare for, at ikke en stor Deel skal drages bort baade fra Christendom og fra Fædreland ved denne Tro, men jeg anseer de Midler, som man hidtil her har anvendt mod Mormonerne, for at være høist uheldige. Det første Middel man, saavidt jeg veed, anvendte imod dem var „Skjeldsord“, „Ituslagne Binduer“ o. s. v., og Sligt veed jo Enhver kan ikke føre til Maalet. Jeg skulde maaskee ikke have omtalt dette, hvis ikke en lignende Scene for ikke lang Tid siden havde fundet Sted her i Sjælland, og denne Begivenhed derefter i et af Provinsbladene var blevet omtalt som et Exempel, der var værd at opstille til Efterlig-

nelse for Andre. Vi ere altsaa ikke endnu ganske komne ud over denne Maade at behandle Mormonerne paa.

Det andet Middel, man har anvendt, har været at modarbejde dem igjennem Skrifter, men disse Skrifter ere af en saadan Bestaffenhed, at jeg ikke troer, at det er at vente, at de kunne virke Noget, enten til at hindre Mormonismen eller bringe dem til at affaae derfra, som allerede troe derpaa. Disse Skrifter sigge nemlig i det Væsentlige kun, at Joseph Smith var en Bedrager, at det Hele er Bedrageri. Det er Omqvædet af det Hele, og stundom frydder man det med endnu kraftigere Talemaader, end jeg her har anført. Men paa denne Maade udretter man, saavidt jeg troer, aldeles Intet.

Man har derefter som et tredje Middel forsøgt at bringe Samtaler istand mellem Mormoner og Beskændere af Folketirken, og man har, saavidt jeg har hørt, endog holdt saadanne Samtaler under den høie Øvrigheds Ledelse, men dette førte, efter al mulig Erfaring, ikke heller til Noget, idetmindste saare sjelden, thi Enhver gaaer bort med den Mening, han har i Forveien, maaskee, hvis han allerede ikke iforveien havde denne Overbeviisning, kun overtydet om, at „Djævelen“ sidder i hans Modstander. Nu har den ærede Interpellant ytret Dnske om, at der fra Folketirkens Bestyrelses Side maatte gjøres et Skridt mod Mormonerne, men jeg troer vistnok, at den ærede Cultusminister har fuldkommen Ret, naar han siger, at der vilde være forbundet store Vanskeligheder med at foretage et saadant Skridt med nogen Nytte. Det maatte naturligviis være en særegen Tillid til Cultusministeren, som skulde have til Virkning, at hans Ord fik større Indflydelse hos dem, men jeg troer ikke, at Sligt er at vente; thi, ere Bedkommende først komne ind paa at stille sig fra Kirken og at danne en Sect, da affyde de snarere Folketirken, end de have Tillid til et Ord, der udgaaer fra Folketirkens øverste Bestyrelse. Jeg skal minde om, hvad der ved en tidligere Leilighed er blevet sagt her i Salen af et Medlem, som jeg troer endnu er tilstede, nemlig, at enkelte religiøse Partier betragtede Statskirkens Præster, som „Milepæle paa